కోటికి ఒక్కడుంటాడు. ఉద్యోగంకోసం వచ్చినవాణ్ణి మరీ నిలువుదోపిడి చెయ్యకుండా, మినిష్టర్‌గారితో ఒక మాట చెప్పి—మన పలుకుబడిమీదనే ఉద్యోగం వేయిస్తా. ఇది గుర్తుంచుకోండి—మా వంశం హరిశ్చంద్రుడి వంశం" చివరి మాటలకి చేతులు కట్టుకుని, తల పక్కకి తిప్పుకుని యింటి కప్పుకేసి చూపులు మళ్ళించాడు.

కాసేపు అల్లావుద్దీన్, మజ్జూ మౌనంగా వున్నారు.

"అయితే సార్ నిలువుదోపిడి లేదన్నారుగా....మరి... మా సార్ ఉద్యోగం...." మజ్జూ నసిగాడు.

"అది నా కోడిలెయ్. కాకపోతే ఒకటి. నే నడక్కపోయినా, మీ లాంటివాళ్ళు అభిమానం కొద్దీ ఆఫీసు ఖర్చులకని నాల్నెల్ల జీతం అడ్వాన్సుగా యిస్తుంటారు. నా సాదర ఖర్చుకని ముందు వో వంద పుచ్చుకుంటాను. యిలాంటి చిల్లర ఖర్చులు ఉద్యోగం దొరికే వరకు వుంటాయనుకోండి. అంటే మన దగ్గరేమీ ఆలస్యం కాదు. మినిష్టర్‌గారు అస్తమానం టూరు వెళ్తుంటారా....అదే ఇబ్బంది. మీకు యీ గొడవలేమీ లేకుండా ఉద్యోగం కావాలంటే—వో బంగారు యిటుకను యిటు రానివ్వండి!"

అల్లావుద్దీన్ మళ్ళీమజ్జూకేసి చూశాడు ఆశగా.

"బంగారపు యిటుక అంటే పెద్ద కష్టమేమీ కాదనుకోండి. పోతే మాయా దీపంలో తైలం పొయ్యాలి. పెద్దగా ఏం కాదులెండి. ఓ వంద చాలు—"

ఉచ్చురావు కళ్ళు మిటమిటమన్నాయి.

"ఆలోచించుకోండి. బంగారం యిటుకను బజారులో పెడితే లక్షరూపాయ లొస్తాయి. వంద యెన్నో వంతు?"

మజ్జు కళ్ళెగరేశాడు.

"పొద్దున్నే బోణీ జరిగింది. ఇంద వంద, రానియ్ బంగారం యిటుక—" ఉచ్చురావు వంద నోటు అల్లావుద్దీన్ చేతిలో పెట్టాడు.

దాన్ని మజ్జూ లాక్కుని—

"ఏదీ మీరు పెట్టుకొన్న టోపీ ఇటివ్వండి" ఉచ్చురావు తీసి మజ్జుకిచ్చాడు. దాన్ని తీసుకుని-

"ఆహా! ఏం టోపీ సార్ యిది—" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు.

"ఖద్దరు టోపి. మంత్రిగారు చదివించారు...." తడుముకోకుండా జవాబిచ్చాడు ఉచ్చురావు.

"రోజు కెన్నిసార్లు పెడుతుంటారు సార్ దీన్ని?"

"అదేం ప్రశ్న? బుర్ర గోక్కున్నప్పుడల్లా తీసి పెట్టుకుంటూ వుంటాను—"

"అబ్బా....అంత తేలిగ్గా టోపీ పెడతారన్న మాట. సరే, మీకు బంగారం యిటుకేగా కావల్సింది."

"అంతె....అంతే....ఒక్కటి చాలు—" లాలాజలాన్ని మింగుతూ అన్నాడు.

"అయితే అల్లావుద్దీన్ సార్, ఈ టోపిని తమరు ఉచ్చురావుగారి బుర్రమీద పెట్టండి—పెట్టండి సార్ ఫర్వాలేదు—" టోపీ అల్లావుద్దీన్‌కి అందిస్తే, అల్లావుద్దీన్ ముందుకు వంగి ఉచ్చురావుగారి తలమీద టోపీ పెట్టాడు. అది బంగారం యిటుకయింది!

"ఆశ్చర్యం! అద్భుతం!! అబ్బ! ఈసారి ఎలక్షన్లో ఎమ్మెల్లేని కాకపోతే యిటుకమీద ఒట్టే!! ఒహో....హో....ఏం అద్భుతం ఆహాహా—" ఉచ్చురావు ఊగిపోతూ.... తన్మయత్వంలో పలకరిస్తూవుంటే-మజ్జూ అల్లావుద్దీన్ని గిల్లి తలుపు దగ్గరకెళ్ళి నిల్చున్నాడు.

అల్లావుద్దీన్ కూడా మెల్లగా అక్కడకు వెళ్ళాడు.

"అయ్యా ఉచ్చురావుగారు....వందకి వంద నాలు! మీ నెత్తిమీదున్న బంగారం యిటుక వద్దనుకుంటే మీ టోపి మళ్ళి మీకు వచ్చేస్తుంది. ఇటుకని తలమీద నుంచి తీశారనుకోండి—దాంతోబాటు మీ తలకాయ కూడా వూడి వస్తుంది; పాడెకు మిగిలేది మొండెమే- అది గమనించి నడుచుకోండి—అటూ ఇటూ మెసిలేరా హాంఫట్, ట్ర్వాయ్" అంటూ తకీమని తలుపువేసి, పరుగు లంకించుకున్నాడు మజ్జు—వంద వున్న జేబును గట్టిగా పట్టుకుని. అతని వెనకాలే మహావీరుడు అల్లావుద్దీన్ కూడా పరుగెత్తక తప్పింది కాదు.

(ఇంకా వున్నారు)

బావా మరదలీయం

గుళ్ళపల్లి డి. చింతామణి

"హలో బావా! కంగ్రాట్స్!" అంటూ హడావుడిగా బట్టలుతుకుతున్న చేతుల్తోటే వచ్చి చేతులు పట్టుకుని కుదిపేసింది హేమ. (ఓమాట-హేమ మన హీరోయిన్. చక్కటి రూపం, ఎత్తరి—తగ్గట్టు ఒళ్లు, దొండపండులాటి పెదవులు, కొట్టవచ్చినట్టు ఆ ముక్కు, నవ్వితేనే సొట్టలు పడేట్టుండే ఆ పాలబుగ్గలు—అలా నవ్వితేనే ముత్యాలు రాలేయా! అ[illegible] భ్రమింపచేసేంటి చక్కటి పలువరస, కలవపువ్వు ల్లాంటి కనులు, పూరేకుల్లాంటి రెప్పలు, హరివిల్లంటి కనుబొమలు, పిరుదలమీద జీరాడే పొడుగాటుసంలాటి జడ—అబ్బే! ఏం తేడా లేదార్ ..మన సగటు తెలుగు సినిమా హీరోయిన్ అన్నమాట!) సుబ్బారావుని (ఖర్మ [illegible] ఈ సుబ్బిగాడే మన హీరో సార్! [illegible] (ఆ[illegible]నివాడు దున్నపోతయి పుట్టున్" [illegible] సెంటర్ ప్రిన్సిపల్ కూడా తెలీసి [illegible] సినిమాచూస్తే వుండే [illegible]టాయి; ఒక్క అమ్మా [illegible] పేరు తగిలించలేనం [illegible] పరాఫ్ ఇన్‌ఫిటీ— [illegible] పట్టాకాగితాన్ని గాల్లో [illegible] పెళ్ళి—పెళ్ళి [illegible] "ఉద్యోగం వచ్చేం—ఉద్యోగం [illegible] ఓ నిరుద్యోగి [illegible] మనవాడుకూడా [illegible] షికారు [illegible] అసి [illegible] హీ[illegible] సదా రెడ్ [illegible] చూపించే మన సుబ్బిగాడు హేమ వరి [illegible] పట్ట [illegible]నం, చత్రపొంగలి, ముద్ద [illegible] వియ్యప్పరవాన్నం (దానికిమాసుటి క్షమించాలి) సగుబియ్యం జావ — అవండీ మనవాటి క్వాలిఫికేషన్లు—తిట్టకండి సార్— నేను ముందే చెప్పాగా! మనవాడు అమాయకుడి గ్రేట్ అని.)

హయ్యో, హయ్యో అని ఎనభయి యేనిమిది మెలికలు తిరిగిపోతున్న సుబ్బారావుని లోపల్నుంచి వస్తున్న సావిత్రమ్మచూసి(ఇదిగో ఈవిడే సార్—మన హీరో, హీరోయినుల మధ్య కాంక్రీటు వంతెన లాంటిది; హీరోయిన్‌కి మాతృదేవి. పెద్దవయస్సును తప్పనిసరిగా మోస్తున్న ఆవిడ. వేరే మగదిక్కులేనిదీ, రైలుకి ఇంజను, గార్డుపెట్టెల మధ్య వుండే బోగీల లాటిది.) ఏవయ్యా, సుబ్బారావూ! ఉద్యోగం ఇంకా రాలేదుకదా అనిచెప్పి భరతనాట్యం నేర్చుకుంటున్నావా ఏమిటీ? అంది.

అబ్బే! లేదత్తయ్యా, అదేంలేదు, అదేం లేదు—మరి అంటూ చెప్పబోతున్న సుబ్బారావుకి పళ్ళుబిగించి అపరకాళిలా చూస్తూన్న హేమ కనిపించి గతుక్కుమని వళ్ళంతా చెమటలు పట్టగా, "శ్రీ ఆంజనేయం ప్రసన్నాంజనేయం" అంటూ ఆంజనేయ దండకంలోకి దిగిపోయి ఆ ఖంగారులో పైకే చదివేసేడు.

కిసుక్కున నవ్వి—ఏవిటి బావా! ఆంజనేయ దండకం చదువుతున్నావ్ అంది హేమ.

తల పైకెత్తే ధైర్యంలేక కంగారు పడిపోతూ అబ్బే ఏంలేదు, ఏం లేదు అన్నాడు పాపం సుబ్బారావు గోళ్ళుగిల్లుకుంటూ.

అరె! అదేవిటీ, పెళ్ళిచూపుల్లో పెళ్ళికూతురు కూచున్నట్లు గోళ్ళు గిల్లుకుంటూ కూచున్నావ్!?

తప్పనిసరిగా తల పైకెత్తి చూసిన సుబ్బా

రావుకి, తనకేసే కొంటెగా చూస్తూ, నాలిక బుగ్గకి పెట్టి కొరుక్కుంటూ, నవ్వుతున్న హేమ కనిపించింది. దాంతో వుక్రోషం వచ్చేసి ఇంక వుండబట్టలేక నిన్నూ....నిన్నూ....అంటూ హేమ వెనకబడ్డాడు—వ్వెవ్వెవ్వెవ్వె అని వెక్కిరిస్తూ హేమ లోపలికి తుర్రుమంది. హేమని అందుకోలేక ఆ కంగారులో నాలిక కరుచుకుని మళ్ళీ ఆ కుర్చీలోనే కూలబడ్డాడు సుబ్బారావు పాపం.

అలా కాసేపు కూచుని బయల్దేరి వెళ్ళి పోతున్న సుబ్బారావుకి బుర్రలో ఠపీమని వెలిగింది లైటు, అరె! హేమ కంగ్రాట్స్ ఎందుకు చెప్పిందీ? అని

ఇదంతా కిటికీలోంచి చూస్తున్న హేమ సన్నగా ఈలేసుకుంటూ సుబ్బారావు తలుపు కొట్టగానే తీసి—అరె! మళ్ళీ వచ్చావేమిటీ? అంటూనే గుమ్మానికడ్డం నిలబడింది.

సరే—అయితే నేవస్తా; అని మళ్ళీ వెనక్కు తిరగబోతున్న సుబ్బారావు రెక్క పట్టుకు గుంజి లోపలకు లాగి గడియవేసింది.

అరె, అరె, అరె....అంటున్న సుబ్బారావుని ఓరగాచూస్తూ జడ గిరాగిరా తిప్పుతూ—అరె లేదు, గిరెలేదు, కూచోవయ్యా బావయ్యా! అని కుర్చీలో కూలేసి అమ్మా! బావకి ఆ మైసూర్‌పాక్ ఇలా పట్రావే అని కేకేసింది.

ఆవిడ, రిప్లయికొర్దులా ప్లేటు నిండా మైసూర్‌పాక్‌లు తెచ్చి సుబ్బారావుముందు పెట్టి తీసుకోవోయ్. ఇప్పుడే వస్తాను అంటూ అత్తయ్యా, అత్తయ్యా అని సుబ్బారావు ఘోషిస్తున్నా వినిపించుకోకుండా లోపలికి జారుకుంది మెల్లిగా.

అత్తయ్యా లేదు—ఏం లేదు, ఊరికేను కూచోమంటుంటే....

అదికాదు ఇవన్నీ నాకేనా? ఇంటికా? అనుమానంగా యెగాదిగా చూస్తున్న సుబ్బారావునిచూసి ముసిముసిగా నవ్వి, ఓసారి పైట సవరించుకొని అబ్బే—నీకుకాదు, నాకు అని మేలమాడి ఊఁ....ఊఁ....తిను తిను అని తొందర పెట్టింది.

ఇది ఎక్కడి కర్మరా బాబూ! తప్పేట్టు లేదు అనుకుంటూ ఓ మైసూరుపాక్ తీసిన వాణ్ణి ఆగు....అంది హేమ. తీస్కింది తీసినట్టు గానే మళ్ళీ ప్లేటులోకి వదిలేశాడు సుబ్బారావు మళ్ళీ ఏమొచ్చిందిరా బాబూ? అనుకుంటూ.

ఇందాక నీకు కంగ్రాట్స్ చెప్పాను గుర్తు వుందా? అంది.

అప్పుడే గుర్తుకొచ్చింది సుబ్బారావుకి, తన్నసలు మళ్ళీ అందుకే వెనక్కి వచ్చినట్లు.

ఆఁ, ఆఁ .... చెప్పావ్ అన్నాడు బళ్ళో మాష్టారికి కుర్రాడు బుద్ధిగా పాఠం, అప్పచెప్పినట్టు.

అబ్బా! అంటూ తల పట్టుకుని....మరెందుకు చెప్పావని అడగవేం? అంది మళ్ళీ.

అదే, అదే. ఎందుకూ? అన్నాడు.

హమ్మయ్య. అలా అడిగేవ్ బాగుంది ఇక విను. అన్నట్టు, చూడూ — ఇప్పుడు మైసూరుపాక్ తియ్యి అంది.

బుద్ధిగా తీసేడు.

తిను—

ఆఁ ఆఁ తింటున్నా; అని సగం కొరికేడు.

మిగిలిన సగాన్ని సుబ్బారావు చేతిలోంచి దొరక పుచ్చుకుని, తనుకూడా కాస్త కొరికి, ఆశ్చర్యంగా నోరు తెరుచుకునిచూస్తూ, గమ్మున తేరుకుని అయ్యో—ఎంగిలి — ఎంగిలి అని ఘోషిస్తున్నా వినకుండా నోట్లో కుక్కేసింది. ఆ గడబిడలో పొలమారిన సుబ్బారావు నెత్తి మీద రెండుకొట్టి మంచినీళ్ళగ్లాసు నోటికందించింది. దాంతోపాటే కవరు ఒకటి ఇచ్చింది.

ఆత్రంగా విప్పిచూసి, థేంక్యూ హేమా! అని, ఇంట్లో చెబుతాను అని పరుగెట్టబోతున్న సుబ్బారావు కాలరు పట్టుకు ఆపి, చేతిలోంచి ఆ అపాయెంట్‌మెంట్ ఆర్డరు లాగేసింది.

అదిలా ఇచ్చేయ్ హేమా! ఇచ్చెయ్యవా హేమా! అనీ, ప్లీజ్ ఇయ్యవా హేమా అనీ అడిగించుకుంటూ ఆ గదంతా తిప్పి తిప్పి, మడతబెట్టి జాకెట్లోకి దాచింది.

అదిచూసి, రొప్పుతూన్న సుబ్బారావు కళ్ళు తేలేసి కుర్చీలో కూలబడిపోయాడు.

అదసలు మీయింటి కెలా వచ్చింది, అదీ నీ చేతికెలా వచ్చింది అనడిగేడు కాసేపటికి.

డైరెక్టుగా అందేస్తే స్పెషాలిటీ యేముంటుందని మనం రిసీవ్ చేసుకున్నాం ఆ కవర్ని అని తనకేసి తర్జనితో చూపిస్తో అంది.

ఏం నీకా కవరు కావాలా? తప్పదంటె చెప్పు మరి,—ఊఁ ఇచ్చేయ్ ప్లీజ్ అన్నాడు హేమ మాట పూర్తి కాకుండానే. ఆశగా అడుగుతున్న సుబ్బారావుకేసి చూసి, మూతి సున్నా చుట్టి నాలిక తిప్పుతూ అంది—అరె! కవరు నీ చేతిలో పెట్టుకొని నన్నడుగుతావేమిటీ? అని.

చేతిలో కవరుకేసి ఉక్రోషంగా చూసుకొని నేలకేసి కొట్టి వంటింట్లోకి కంప్లెయింట్ చేయడానికి వెళ్ళిపోయేడు సుబ్బారావు. వెనకాలే హేమా వెళ్ళింది.

ఏమే హేమా! అతని కాయితమేదో ఉందట ఇచ్చెయ్యకూడదుటే? అంది సావిత్రమ్మగారు.

కాయితమా? అబ్బె, నాకేం తెలీదమ్మా, బావమీద ఒట్టు అనేసి ఓరగా సుబ్బారావుకేసి చూసి వెక్కిరించింది.

లేద త్తయ్యా, తనే దాచేసింది నా అపాయెంట్ మెంట్ ఆర్డరుని—

ఉత్తిదేనే అమ్మా! నేనేం దాయలేదే అంది సుబ్బారావుమాట మధ్యలోనే తుంచేస్తూ.

అదేవిటయ్యా సుబ్బారావూ—అదేం తెలీదంటుం టేనూ! అంది ఆవిడ.

కాదత్తయ్యా — ఎక్కడ దాచిందోకూడా నేను చూస్తేను, అని ఇంకా ఏదో చెప్పబోతున్న సుబ్బారావుకి అడ్డువస్తూ....

పెద్ద....దాచాన్ట. ఎక్కడ దాచానో తెలిస్తే తీసుకోవచ్చుగా? కంప్లెయింట్ కూడా ఎందుకు? అని మూతి మూడువంకర్లు తిప్పి సాగదీసింది.

(ప్చ్. పాపం! ఏం చెప్పగలడు పాపం. ఆ అపాయెంట్ మెంట్ ఆర్డరు తన జాకెట్లో దాచేసిందీ. నన్ను తన జాకెట్లోంచి కాయితం తీసుకోమంటుందీ! అని ఎలా చెప్పగలడు పాపం. ఏం పాపమో, ఎప్పటి పాపమో అనుకుంటూ)

అలాగయితే నువ్వే అట్టేపెట్టుకో ఆ ఆర్డరు అని విసురుగా వెళిపోతున్న సుబ్బారావు వెనకాలేవచ్చి, నీ యిష్టం మరి—అ కాయితం ఇదిగో అని దూరంగావున్న టేబుల్ మీదకి గిరాటేసింది.

అది చూస్తూనే ఒక్క అంగలో టేబుల్ కేసి దూకిన సుబ్బారావుకి, అంత స్పీడుగానూ అడ్డువెళ్ళి చేతులు చాపి నిలబడి ఆ ఆర్డరు పట్టుకొని, ఇంతటి శుభవార్త చెప్పినందుకు నువ్వో చిన్న ప్రజంటేషన్ ఇస్తానంటే ఇచ్చేస్తా నా కాయితం అంది ఊరిస్తూ.

చెప్పు యిచ్చేస్తా, అన్నాడు సుబ్బారావు ఆ కాయితం వచ్చిందే చాలన్నట్టుగా.

వేలితో బుగ్గ చూపించి వో ముద్దు అంది.

ఆఁ ముద్దా! అని నోరు తెరుచుకునిచూస్తూ కుర్చీలో కూలబడిపోయేడు సుబ్బారావు.

ఆఁ—యివ్వకూడదేమిటి వో ముద్దు, పెద్ద అంది.

అయ్య బాబోయ్! ఇంకేమయినా వుందా? అని గుడ్లు పెద్దవిచేసి చేతులు గుండెల కడ్డంగా పెట్టుకున్నాడు.

ఏం చిన్నప్పుడు ఎన్నిసార్లు పెట్టలేదేవిఁటి ముద్దు. ఇప్పుడు పెట్టినంత మాత్రాన ఏమయిపోతుందేమిటి? అని దీర్ఘంతీసి—అయినా నీకీ ఆర్డరు అక్కరలేకపోతే నేనేం చేయను మరి? అని మళ్ళీ జాకెట్లో దాచింది.

అదిమాసి గుడ్లు మిటకరించి చూస్తూ కూచుండిపోయేడు సుబ్బారావు.

పోనీ యింకేదయినా కోరుకో హేమా? మరీ అలాటిదయితే ఎలా? ప్రాధేయపడిపోయేడు తెగ.

ఆఁ....అలా అంటావుగాని ఏదైతే తీరుస్తావులే? ప్రతిదానికే యింకోసాకు చెపుతావ్ అంది అనాసక్తత నటిస్తో.

అబ్బే—లేదు. లేదు. తప్పకుండా, తప్పకుండా....ఎలా గారంటీ ఇవ్వాలో తెలీక తికమక పడిపోసాగేడు,

"న"లాగైతే సాయంత్రం ఫస్టుషోకి రెండు టికట్లు బుక్ చేశాను పద! అంది.

అమ్మో—ఇందుకన్న మాట ఇంత గొడవానూ అని అనుకుని ఆ మాటపైకనే ధైర్యం లేక అబ్బే—నేను ఒక్కణ్ణీ—నీ ఒక్కతెతోటీ సినిమాకా అబ్బే. అది మన సంప్రదాయం కాదు. అబ్బే—

సంప్రదాయం గాడిదగుడ్డూట. పెద్ద ముసలాడిలాగ. నా ఒక్కతెతోటీ కాక ఇంకెంత మందితో వెడదామనుకుంటున్నావ్?

అలాకాదు—చూడు—ప్లీజ్....

ఆఁ .... నాకింకేం చెప్పక్కర్లేదులే. అది ధర్మంకాదూ!—కాబోయే భర్తతోటి అందునా మేనబావతోనైనా తిరక్కూడదూ—అది మన సంప్రదాయం కాదూ .... పాత చింతకాయ పచ్చడీ—జీలకర్ర. ఇవేగా నువ్వు చెప్పేదీ—

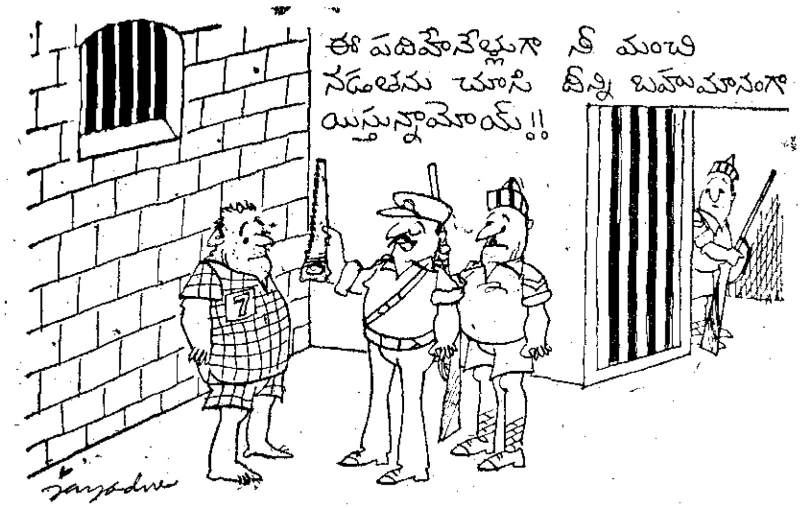

అయినా నాకు తెలీదేవిఁటిలే....

నువ్వోట్టి ముద్దపప్పు....

—సుబ్బారావు జుట్టు నిక్కబొడుచుకుంది.

సగ్గుజావ....

—స్ప్రింగులా వంగున్నాడు

శుద్ధ దద్దోజనం....

—షర్టు సర్దుకున్నాడు

చక్రపొంగలి—బియ్యంపరవాన్నం అని ఏకధాటిగా అనేసి విసురుగా జడ వెనక్కి విసిరి స్పీడుగా లోపలికెళ్ళిపోయింది.

కర్రలా స్ట్రెయిట్ గా కూర్చున్నాడు సుబ్బారావు.

ఏమీ తోచక జుట్టు పీక్కున్నాడు. ఓ అయిదు నిమిషాలకి సరే ఏదైతే అదయిందని అలాగే వెడదాం హేమా! అని లోపలకి కెళ్ళి చెప్పాడు.

ఆ మాట వినీ విననట్టే ముక్కు చీది, అటు తిరిగి పడుకుంది మంచంమీద.

నిజంగానే హేమా, ఫస్ట్ షోకి తప్పకుండా వెడదాం అన్నాడు.

ఆఁ....ఇదంతా బూటకంలే అంది తనలో తనే నవ్వుకుంటూ.

అబ్బే—లేదు తప్పకుండా వెడదాం. నేను ఇంట్లో చెప్పి వస్తాను. వెడదాం అన్నాడు.

నిజంగానేనా? అంది.

ఆఁ....నిఝంగా—అన్నాడు నమ్మకంగా. నమ్మమంటావ్?

—ఆఁ....పూర్తిగా, అన్నాడు.

అలా అయితే సరే అని చెంగుని లేచి కూర్చుంది.

మరి ఆ ఆర్డర్ ఇయ్యవూ — చేతులు చాపేడు.

అమ్మ ఆ పప్పులేం వుడకవ్. సినిమానుంచి వచ్చేకే ఇచ్చేది అంది.

ఉష్—అని ఓ వేడి నిట్టూర్పు విడిచి సరే సరే అలాగయితే రెడీకా అని చెప్పి వెళ్ళిపోయేడు.

మంచం మీంచి ఒక్క దూకుదూకి ఊలేసుకుంటూ, అమ్మా! బావ సినిమాకి వస్తున్నాడే అంటూ సావిత్రమ్మగార్ని కౌగలించేసుకుంది ఒక్కసారిగా.

అబ్బ! ఉండవే, ఏవిఁట, నీకసలు ఆ మూడుముళ్ళు వేయించేస్తేకాని ఈ అల్లరి తగ్గదు. పాపం! అతన్ని ఏడిపించేస్తున్నావు కదె. ఇంతవరకూ ఆస్తి వున్నా ఉద్యోగం రాలేదని అంటుంటే ఊరుకున్నాం—యింక

ఆ అడ్డుకూడా తీరిపోయింది. ఇంక అన్నయ్య తోటీ, వదినతోటీ మాట్లాడమే తరవాయి అంది, పవిటకొంగు వేలికి చుట్టుకుంటూ సిగ్గు పడుతున్న కూతుర్ని చూసి. అదే ప్రథమం కూతురు సిగ్గుపడడం చూడడం ఆవిడకి.

ఫో,అమ్మా..అని ఒక స్టీరియోటైప్ డైలాగు వేసేసి పడగదిలోకి తుర్రుమంది, ఊహాలోకంలో ఓ డ్యూయేటు పాడుకుందుకు.

* * *

ఎంతకీ రాదేమని హేమ తిట్టుకుంటుండగా ఆ సాయంత్రం వచ్చింది-సుబ్బారావూ వచ్చేడు. కానీ, కూడా సుబ్బారావు ముద్దుల మేనల్లుడు మూడేళ్ళవాడు "టార్జాన్" వున్నాడు.

అది చూస్తూనే ఉస్సురని నిట్టూర్చి వెనకాలే ఇంకెవరైనా వస్తున్నారేమో అని అనుమానంగా చూస్తున్న హేమ భావం గ్రహించి అబ్బే, యింకెవరూ లేరులే—వీడే సరదాగా సిని....

"మా" చూస్తానంటేనూ!—తీసుకొచ్చేవ్, అంతేనా? అంది హేమ.

అంతేనన్నాడు.

అంతే? అంది.

ఆఁ ఆఁ అంతే....

మొహం చూడు అంతేట—అదికాదుగాని, నీకు అలా చల్లగాలిలో చక్కగా నడిచివెళ్ళి, అలా చక్కగా సినిమా చూసి, అలా అలా అలా—ఇంకేదోలా....అలా యింకేదీ అనిపించదా!

అబ్బే—ఇంకేం అనిపించందే....చప్పరించేసేడు సుబ్బారావు.

అవున్లే, నీ కెందుకనిపిస్తుంది!—నువ్వొట్టి దద్ధోజనం, చక్ర—

మధ్యలోనే అందుకుని .... "పొంగలి", ముద్దపప్పు, బియ్యపరవాన్నం, సగ్గుబియ్యం జావ—అని తన ప్రవర తనే చెప్పుకున్న సుబ్బారావుకేసి అరే, సుబ్బారావు బావకి యింత ధైర్యం ఎక్కణ్నించి వచ్చిందబ్బా!....అని కళ్ళు ఇంతింత చేసుకుని ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ వుండిపోయింది హేమ!

మావఁయ్యా....సినిమా అని సుబ్బారావు మెడపట్టుకు వేళ్ళాడుతోన్న టార్జాన్‌గాడి మాట వినగానే ఈ లోకంలోకి వచ్చి—

సరె పద అంది—అంతకన్న పెద్దవాళ్ళు రానందుకు సరిపెట్టుకుంటూ.

థియేటర్‌కి చేరగానే అబ్బే ఈ సినిమాకా?-ఛస్తే రాను అన్నాడు దానిమీద "బ్లో హాట్-బ్లోకోల్డ్" అక్షరాలు చూస్తూనే.

అదేం? అంది విస్మయంగా హేమ.

ఛ. ఛ. అబ్బ! నే చెప్పలేను ఆ సినిమా గురించి—అబ్బే! నేను రాను అన్నాడు.

మరేం చేద్దామంటావ్? నీరసంగా అడిగింది.

బుర్రగోక్కుంటూ చుట్టూ చూశాడు. "యశోదా కృష్ణ" అందమైన హోర్డింగు కనబడింది. దానికెడదాం అన్నాడు హుషారుగా.

ఏవిఁటి అ సినిమాకా? అంది నీరు కారిపోయి.

ఆఁ....దానికే వెడదాం. కృష్ణుడు, పుట్టడం, కంసుణ్ని వధించడం, పూతనని సంహరించడం, ఇంకా....అని చెప్పుకుపోతున్న సుబ్బారావుకేసి చూసి, అదీ....అదోలా చూసి-ఏదోలా అయిపోయింది హేమ.

సుబ్బారావు చెప్పడం అయేక కూడ, ఊఁకొడుతున్న హేమకేసి ప్రశ్నార్థకంగా చూసి-

హేమా అన్నాడు.

ఆఁ....అంది ఒక్కసారిగా ఈ లోకంలోకి వచ్చి.

ఆదేవిఁటీ! అలా అయిపోయేవ్ అని అమాయకంగా అడుగుతున్న సుబ్బారావు మొహంలోకి చూస్తూ — సరే. పద అంది ఏదో ఒక సినిమాకైనా ఆసలంటూ వెడుతున్నాం అనుకుంటూ.

టికెట్లు ఫ్రీగా దొరికాయి. సినిమా మొదలయింది. థియేటరంతా ఖాళీగా వుంది.

మధ్యసీట్లో టార్జాన్‌గాడ్ని కూర్చోబెట్టి, తన పక్కనే ఎక్కడ కూర్చుంటుందోన్న భయంతో అలా కూచో హేమా అంటూ అవతలి సీటు చూపించేడు.

అబ్బే అలా యెందుకు, ఇక్కడ కూచుంటాను అని టార్జాన్‌గాడ్ని ఒళ్ళోకి లాక్కుని వాడి సీట్లో కూలబడింది ఉస్సురంటూ.

కాసేపటికి తన చెయ్యి తీసి సుబ్బారావు చేతిమీద వేసింది. ఆ స్పర్శ తగుల్తూనే పాము మీదపడినట్టుగా, తన చెయ్యి ఒడిలోకి లాగేసుకున్నాడు సుబ్బారావు.

హేమ దీర్ఘంగా నిట్టూర్చడం అ సినిమా హోరులో కలిసిపోయింది.

ఇలా కాదని:

సుబ్బారావుకేసి తన మల్లెపూల జడ విసిరింది. ఆ మల్లెల్లోంచి వస్తున్న ఘాటు సుబ్బారావుకి ఏదో మత్తు మత్తుగా అనిపించసాగింది. అలా మత్తుగానే హేమకేసి మొదటిసారిగా చూడబోతున్న సుబ్బారావు మెడని కప్పపిల్లలా పట్టుకున్నాడు టార్జాన్‌గాడు — బాబోయ్! రాక్షసుడంటూ.

ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడ్డాడు సుబ్బారావు. వాణ్ని గుండెలకదుముకుని లేదు నాన్నా—లేదురా, రేయ్—అబ్బే లేదమ్మా వాళ్ళు బొమ్మలమ్మా....మననేం చెయ్యరు అన్నాడు సుబ్బారావు అనునయిస్తో.

గుండెల కదుముకున్న టార్జాన్‌గాడ్ని చూసి హేమ అదోలా యిబ్బందిగా కదిలింది కుర్చీలో.

ఈ లోపుగా యింకో రాక్షసుడు వచ్చేడు తెరమీదకి. ఇంకోసారి కెవ్వుమన్నాడు టార్జాన్. ఇంక వెళ్ళిపోదాం మావఁయ్యా, రాక్షసులు చంపేస్తారు మావఁయ్యా, అంటూ అందుకున్నాడు. ఊరుకోకుండా అదే పనిగా రాగం మొదలుపెట్టేడు వాడు. ఇంక తప్పనిసరిగా సుబ్బారావూ ఆ వెనకే హేమ లేచి వచ్చేశారు.

బయటికొచ్చేసేక మావఁయ్యా-చాక్లెట్, చాక్లెట్ అంటున్నవాణ్ని చూసి మండిపోయి, ఒక్కటిద్దామనుకుంది హేమ. ఈ లోపుగా వాడు తన చాక్లెట్. తినేసి—మరి అత్తయ్యకో అంటూంటే—నాకేం వద్దులే. పదండి పోదాం అని వాడి బుగమీద ఓ సారి ముద్దెట్టుకుంది, కొట్టడం మానేసి.

ర ర ర

కొన్ని రోజులు గడిచిపోయేయ్.

ఓ రోజు — వదినా! అంటూ వచ్చిన సావిత్రమ్మని ఎదురేగి సాదరంగా లోపలికి తీసుకువచ్చింది మహాలక్ష్మి. వెనకనే వచ్చిన హేమని ఏం కోడలా మరీ నల్లపూసైపోయావ్ అని మేలమాడింది.

కాసేపు ఆ కబుర్లు ఈ కబుర్లు చెప్పి హేమకి శ్రావణంలో వివాహం చేసేద్దామనుకుంటున్నాను వదినా. నాకా వయసు మీదపడుతోంది. దీన్ని నీ కొడుకు చేతిలో పెట్టేస్తే నా కింక ఏ చీకూ చింతా వుండదు అంది తల వంచుకు కూచున్న కూతుర్ని చూపిస్తో. మళ్ళీ అవిడే అంది.

అందుకని, సుబ్బారావుకి కూడా చెప్పు, శ్రావణంలో ముహూర్తంపెట్టించడానికి అభ్యంతరమేమైనా వుందేమో? అన్నట్టు అన్నయ్యగార్ని కూడా కనుక్కో అనగానే—మహాలక్ష్మి లేచి, ఇంకా ఎప్పటిదాకానో ఎందుకూ? ఇప్పుడే మాట్లాడతాను అంటూ ఫోన్‌చేసి మాట్లాడి అయనేం అభ్యంతరం లేదంటున్నారు వదినా. వాడినే కనుక్కోమన్నారు అవన్నీ అంది.

ఇదంతావింటున్న సుబ్బారావు మహాలక్ష్మిని లోపలికి పిలిచేడు.

మహాలక్ష్మి వెళ్ళింది.

అమ్మా! నాకు హేమని చేసుకోవడం ఇష్టం లేదమ్మా అన్నాడు.

అదేవిఁరా అంది ఆవిడ ఆశ్చర్యంగా బుగ్గలు నొక్కుకుంటూ.

ఏంలేదు. నేను చేసుకోనన్నానంతే.

ఆదేవిఁటిరా చిన్నప్పటినుంచి అనుకుంటున్న సంబంధం. పైగా మేనరికం. యిలాటివి బంధువులు దూరం కాకుండా, ఆ వేలుకావేలు దూరంగా అయిపోకుంగా నీ ఉండేందుకేరా చేసుకునేది. అదే నిర్ణయమైతే, చేసుకునేవాడివి నువ్వు కాదంటే నేనేమి చేయగలనులే అని వెళ్ళిపోతుండగా—

హేమ వచ్చి అంది. ఏం బావా? నేనేం తప్పు చేశాను? పెద్దవాళ్ళందరూ అంటేనేగా నేను నీపై ఆశలూ, మమతలూ నింపుకొన్నది,

అతికష్టంమీద కంఠం బిగపట్టుకుంటూ.

కావచ్చు.... నేను కోరుకునే అమ్మాయి నీలా రాలుగాయిలా వుండకూడదు. నీలో మన అలవాట్లూ, సాంప్రదాయాలూ ఒక్క టున్నాయా? కేవలం అందుకే నేను చేసుకోనన్నాను అన్నాడు.

ఏమిట్రా—అన్నయ్యా.... హేమని చేసుతో న[illegible]టున్నావ్ అంటూ వంటింట్లో టిఫిన్ ఏర్పాట్లు చేస్తున్న శైలజ అట్లకాడతో వచ్చింది.

మరి లేకపోతే నా అపాయింట్‌మెంట్ ఆర్డర్ దాచీ, సినిమా అనీ, గినిమా అనీ— అబ్బబ్బ అన్ని తిప్పలు యెందుకు పెట్టింది మరి? అన్నాడు యేదో తెలివైన ప్రశ్న వేసినట్టు.

ఏడిసేవ్‌లే—ఆ ఆర్డరు నేనే యిచ్చి పార్టీ అడిగి ముప్పుతిప్పలు పెట్టమన్నాను అంది హేమకి సైగచేస్తో శైలజ.

ఇంకా ఏదో చెప్పబోతున్న సుబ్బారావు నోటికి తాళంవేసి, శ్రావణంలో ముహూర్తం పెట్టించేయమంటున్నాను అంటూ మహలక్ష్మి, ఈ శుభసందర్భంలో ఓ స్వీటు అంటూ శైలజా నిష్క్రమించేరు.

ఆ తర్వాత అటూ ఇటూ చూసి హేమ గట్టిగా తపీమని సుబ్బారావు కాలు ఓ తొక్కు తొక్కి తుర్రుమనిపోయింది.

* * *

హేమా—అంటూ కౌగిలించుకుంటున్న సుబ్బారావుకి హేమ ఎందుకో గింజుకుంటున్నట్టనిపించి—అబ్బ, ఏవిటి—అహ.... ఊ....అని మురిపాలుపోతూ కౌగిలించబోయేప్పటికి, సుబ్బారావు కౌగిలిలో ఆ ఉక్కిరి బిక్కిరికి తట్టుకోలేక శీతాకాలపు చలికి దుప్పటిలో దూరిన బొచ్చుకుక్క సుబ్బారావు చెవి కొరికి "కుయ్"మంటూ బయటకురికింది. □

GOLDEN OPPORTUNITY! 100% PASS!

COMMERCIAL UNIVERSITY

REGULAR/POSTAL TRAINING

Course :	D.Com :	B.Com :	M.Com :
Duration :	6 months	1 year	1 year
Qualification :	S.S. C. Passed/Failed	P.U.C Passed/Failed	B.A/B.Sc/ B.Com:

క్రింద తెల్పబడిన UNIVERSITY TRAINING COLLEGEలో శిక్షణ పొంది ఆ centre నందే పరీక్ష వ్రాయవలెను. ఉచిత hostel వసతి కలదు. భోజన వసతికలదు. scholarship లభించును. application forms మరియు పూర్తి వివరములకు రు. 3/- M.O లేక postal order పంపి పొందవచ్చును.

PRINCIPAL

INDIAN TECHNICAL EDUCATIONAL CENTRE

(RECOGNISED)

VADAPALANI MADRAS-600 026

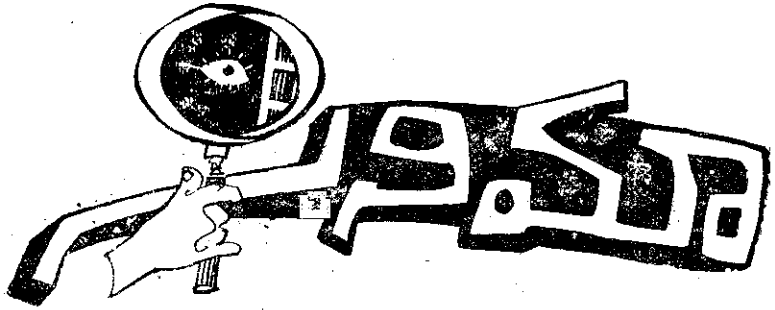

హైదరాబాదా, మద్రాసా?

'తెలుగు చిత్ర పరిశ్రమ తెలుగునాటనే వర్ధిల్లాలి' అనే నినాదం పదేళ్ళు పాతబడింది యిప్పటికి. ఇది సంకుచిత ప్రాంతీయ తత్వమేమీ కాదు. న్యాయమైన కోరికే. అయితే ఆశించడం వేరు ఆచరణ సాధ్యం చేయడం వేరు. మనకు 'ఆశిస్తున్నా'మనే నాయకులే యెక్కువ. ఆచరణలో ఈ ఆశయాన్ని సాధించడానికి నిరంతరం కృషి చేసేవారు తగినంత మంది లేరు మనకు. ఆ మాటకొస్తే మద్రాసులో తెలుగు సినిమా పరిశ్రమ యింతగా పాదుకొనిపోవడానికి కారణం — 'మద్రాసు మనదే' అని తెలుగువారు గట్టిగా నమ్మడమే! ఈ నమ్మకం వమ్మయిపోయాక కూడా తెలుగు సినిమా 'ఉత్పత్తి' కేంద్రాన్ని తెలుగునాటికి

'కాళి'లో చిరంజీవి, జయలక్ష్మి